

TORONYIRÁNY

XIV. 15.

2020. április 12.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvétvasárnap, Urunk feltámadása

Április 13. Húsvéthétfő

A kereszténység abból a húsvéti hitből eredt, amely hirdette az isteni irgalom győzelmét a bűn felett, az élet győzelmét a halál felett és a szeretet győzelmét a gyűlölet felett. Joggal állíthatjuk ma is, hogy a kereszténységet hitével, reményével, istentiszteletével, egyházi szervezetével, erkölcstanával, missziós lendületével csak Krisztus feltámadásából lehet megérteni. Az lenne a világtörténelem legnagyobb csodája, ha ez a mozgalom kétezer éves múltjával, történeti szerepével, szellemi igényeivel és hatásával pusztán tévedésből vagy csalásból fejlődött volna ki. Az Istennel való elkötelezettséget soha senki nem hirdette annyira és nem igyekezett levonni belőle a következményeket, mint a kereszténység. Ebbe az elkötelezettségbe bele kell számítani nemcsak az erőfeszítést az erények gyakorlására, hanem az őszinte bűnbánatot is, amit a hívők saját gyarlóságai miatt éreznek. Ennek a magyarázata nem lehet más, csak az, hogy a mozgalom a feltámadt Krisztusból, mint főből táplálkozik. Róla pedig azt állítja az apostol: „Halálával egyszer s mindenkorra meghalt a bűnnek, élve azonban Istennek él. Ezért tekintsetek magatokat is úgy, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek Jézus Krisztusban” (Róm 6,10-11).

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. ApCsel 10,34a. 37-43** Péter apostol nagy nyilvánosság előtt tanúságot tesz Jézus életéről, tetteiről, kereszthaláláról és feltámadásáról.
- 2. Kol 3,1-4** Az apostol arra buzdít, hogy aki Krisztussal közösséget vállal az Ő feltámadásában, az ettől kezdve az Ő értékrendje szerint éljen.
- 3. Jn 20,1-9** Mária Magdolna a hét első napjának hajnalán üresen találja Jézus sírját, s a hírre Péter és János is az üres sírhoz sietnek és kezdik felfogni a korábbi napok eseményeinek értelmét.

Mária Magdolna, majd Péter és társa a sírnál

A hét első napja az egyházban már korán liturgikus nap volt, Jézus feltámadásának emlékét ülték meg rajta, s az Eukarisztia ünneplése is elsősorban ehhez kapcsolódott. Ezért találjuk a megjelölést így, minden magyarázat nélkül az evangélista visszatekintésében. A színoptikusoknál Mária Magdolnát a másik Mária-nak, Jakab anyjának, Szalomének, Johannának és más galileai asszonyoknak a társaságában találjuk. Együtt mennek ki a sírhoz, miután előző este már illatszereket vásároltak. Itt úgy tűnik, hogy Mária Magdolna egyedül megy ki, és ő viszi meg az apostoloknak a hírt, hogy a sír üres. De az ilyen egyéni utat nem lehet sem az asszonyok közös látogatása elé, sem utána beiktatni. Ha ugyanis már előbb egyedül a sírnál lett volna, utána nem tanakodott volna a többiekkel együtt arról, hogy ki fogja a követ elhengeríteni. Ha pedig a közös látogatás után újra kiment, akkor már tudnia kellett, hogy a sír üres. A megoldást az adja meg, hogy Jánosnál az élő személy is akárhányszor jelkép. A 2. versben Mária Magdolna azt mondja Péternek: Nem tudjuk, hová tették, vagyis a többiek nevében is beszél. Itt tehát az evangélista az egész csoport helyett csak őt szerepelteti, s nemcsak úgy mint a többiek képviselőjét, hanem úgy, mint az egyház szimbólumát. Az Ószövetség is ismeri a jegyest, a női alakot úgy, mint a választott nép jelképét (Énekek éneke). Itt nem hoznak illatszereket, nem akarják pótolni, ami a temetésből hiányzik. Az evangélista azt sem mondja el, hogy Mária Magdolna miért jött ki ilyen korán a sírhoz. Az említett sötétség is ismétlődő szava Jánosnak (1,5; 6,17; 12,35; 13,30). Jézus halála sötétséget hozott az apostolok és a reménykedők számára, s azt csak Isten oszlathatta szét valamilyen beavatkozással. De a hívők csoportja nem akar belenyugodni a sötétségbe, hanem keres és kérdez, mint ahogy az Énekek énekének jegyese keresi a völgegyet. A szöveg valójában nem azt mondja el, hogy mi történt, hanem arról értesít, hogy milyen jelenségek hozták létre az apostolok és az egyház hitét. A létünkkel együtt járó homályt nem győzhetjük le másképpen, csak a Jézus feltámadásába vetett hit által. Ő a világ világgossága, és véglegesen a feltámadásában lett azzá.

Mária észreveszi a külső jelet: a sír el volt zárva kővel, de most már nyitva van. Bemenni és benézni azonban nem mer: a tény megállapítása a hivatalos tanúk, az apostolok dolga. Az elbeszélés mögött tehát már a szervezet egyház áll, ahol a tanúskodást a közösség végzi: Péter és a szeretett tanítvány. Ez az utóbbi lehet Péter barátja, János apostol, de éppen névtelensége miatt válik szimbólummá, s jelképezi az egyház hívő, odaadó tagjait, akiket Jézus szeret és akik ragaszkodnak hozzá. Mária híradása csak növeli a bizonytalanságot: azt tudják, hogy Jézus meghalt, de most a sír üres, a holttest eltűnt. A sötétséget csak felülről jövő jel és üzenet oszlathatja szét. A hit világozottságát csak Isten adhatja meg.

Lukács (24,12) előadásában is Péter megy ki a sírhoz az asszonyok híradása után. Csak őt magát említi, hiszen a tanúskodásban ő volt az első tekintély (1Kor 15,5), de elgondolhatjuk, hogy a hír a többieket is éppúgy érdekelte. Itt a „másik tanítvány” megy vele, akinek a nevét itt sem olvassuk. Itt csak azt a hírt kapják, hogy a sír üres, Lukácsnál pedig az asszonyok már angyali jelenésről is beszélnek. Sietségük tehát mindenképpen érthető. Arra könnyen gondolhattak, hogy mesterük életét sok természetfölötti jelenség kísérte, tehát a titkok sorozata még nem zárulhatott le. A feltámadást azonban ők sem várták. Majd csak Jézustól kapják meg később „az Írások megértésének adományát” (Lk 24,45). A könyv ellenben egy apró mozzanaton keresztül is rámutat Péter elsőségére, amit az apostoli egyház elismert, és át akart hagyományozni az utókor számára. A másik tanítvány gyorsabban fut, és előbb ér a sírhoz, de addig nem megy be, amíg Péter meg nem érkezik. Nem az az érdekes, hogy őt mi tartotta vissza, hanem az evangélista előadasmódja: a sugalmazott szerző Pétert állítja oda döntő tanúnak. Ő állapítja meg, hogy a gyolcsleplek ottmaradtak, és külön az a kendő is, amely Jézus fejét takarta. A holttestet tehát nem vitték máshová. Ilyen értelemben a sír üres volta majd belejátszik a feltámadás hitébe. Erre mutat a megjegyzés, hogy a másik tanítvány, aki közben szintén belépett a sírboltba, látta ezeket és hitt. Ő tehát előbb hitt, mint Péter? Lukács ezt a jelenetet azzal fejezi be, hogy Péter „hazament és igen elámult a történeten” (Lk 24,12). Nem valószínű, hogy az evangélista összehasonlítást tett volna a két apostol között. Ide is belejátszik az a kérdés, hogy kit ért ő könyvében a „másik tanítványon”, és azon „a tanítványon, akit Jézus kedvelt?” Biztos, hogy történelmi személyről van szó, de jobban kidomborodik a szimbolikus jelentés. Az evangélista itt is igehirdetést végez, és a jövőre is gondol, nemcsak a múltat idézi fel. Illetőleg úgy idézi fel a múltat, hogy a jövőben alakítsa az emberek hitét. Végül is tehát csak annyit akar mondani, hogy Jézus elegendő jelet adott a feltámadásra vonatkozólag, és azok mindenkit hitre indítanak, de a végső igazolást mégis akkor látták meg, amikor rájöttek, hogy mindez az Írások szerint történt. A jövődölések teljesebbé mutatta az Isten tervének megvalósulását, s ebben a keresztrátrány is feloldódott.

Nagyobb nyomaték van azonban a 10. versen, hogy „a tanítványok visszatértek övéikhez”. A húsvétnek ez alapvető gondolata. Mária Magdolna, az asszonyok, az emmauszi tanítványok mind ide térnek vissza, az apostolok köré gyűlt közösséghez. Jézus maga is azt ígérte, hogy visszajön hozzájuk (16,16), és akkor az örömük teljes lesz. Jézus feltámadása nem egyéni cselekmény volt, hanem az üdvrend kialakulása. Nem légtérben támadt fel, hanem „a mi megigazolásunkra” (Róm 4,25). Úgy is kifejezhetjük magunkat, hogy feltámadásában lett egyházának feje, hiszen az apostol ilyen sorrendben mondja el megdicsőülését: Az Atya nagyszerű erejét Krisztusban mutatta be, amikor a halálból feltámasztotta, s a mennyben jobbára ültette... mindent lába alá vetett... őt magát pedig megtette az egyház fejévé, s az egyház az ő teljessége (Ef 1,20-23). A húsvéti hit is az egyházi közösségben alakult ki véglegesen, amikor örömeiket úgy fogalmazzák meg, mint a hit tételét: Valóban feltámadt az Úr, és megjelent Péternek (Lk 24,34).

Gál Ferenc

Beszéljünk a gyermeknek Istenről (2.)

EGY NEHÉZ KÖZÉPKOR A SERDÜLŐKNEK

Belépés a serdülőkorba

A serdülőkor állomásai

A gyermek önazonosságának felépítése általában három szakaszban megy végbe.

Az első az énközpontúság megszilárdítását jelenti; nehezen éli meg, ha vitatják cselekedeteit, vagy ezekre figyel.

A második állomást a családon kívüli azonosulási modellek keresése jellemzi. A serdülő választandó és követendő sztárok, ideálok keresésébe merül, megkísérelvén pótolni a gyerekesnek tűnő hiányosságokat. A szeretet elsajátítása, a többé-kevésbé tartós és mély szenvedélyek, melyek nemritkán érzéki ösztönökkel terhesek, lehetővé teszik a serdülőnek, hogy fokozatosan megszabaduljon énközpontúságától.

A harmadik állomás, melyet a leginkább „társadalmi központúnak” minősíthetünk, a kölcsönös függőségben lévő önállóság kereséséből áll. Nyitottá válik a részvétellel, a társadalmi életben való együttműködéssel szemben. Erre az utóbbi állomásra soha nem érkezik el teljes egészében. Soha nem szabályos időrendi sorrendben leszünk előbb gyerekek, majd serdülők és végezetül felnőttek, melyben a következő lépés kitörli az előzőt. Ahogy az ismert dal is mondja, attól, hogy elhagyjuk a serdülőkort, a serdülőkor még nem hagy el minket. Mindenki, bármi is legyen a kora, gyermeki, vagy serdülőkori fejlődésének egy-egy meghatározott állomásán található többé-kevésbé tartósan. Az is megeshet, hogy visszaesik egyéni, közösségi fejlődése folyamán, konfliktusok, feszültségek miatt. Akárcsak a fizikában, az egyensúly mindig a kiegyensúlyozatlanság ellensúlyozása.

A lemondás nehéz műve

A serdülőkor megélése azt jelenti tehát, hogy meghalunk a gyermekkor számára, és ez nehéz, szakításokkal és lemondással járó munka a növésben lévő gyerekeknek.

Le kell mondania szüleinek idealizálásáról. Gyermekként a hősöknek járó piedesztálra emelte őket, és most felfedezi felnőtt korlátaikat és botlátaikat. A lemondás annál nehezebb, minél nagyobb a különbség az eszményített család és a valóság között. Ez az oka annak, hogy azok a gyerekek, akik kénytelenek voltak átélni kiszolgáltatott és kellemetlen helyzeteket, nehezebbnek találják serdülőkorukat. Le kell mondania saját maga eszményi képéről, melyet még nemrég ápolt.

A serdülőnek el kell fogadnia saját testét, szembe kell néznie a mások által tolmácsoló képével. Két kísértés csapdájába eshet ilyenkor: magába fordulhat, vagy épp ellenkezőleg, bezáródhat egy szerepbe. Le kell mondania a másik ideális képéről. Hány serdülő keresi az eszményi barátot, és kétségbe van esve, mert nem találja? Hány serdülőkori szerelmet jellemez, hogy a fehér lovon érkező herceget várják? A másik megtalálása felé tett lépések a valóságban mindig sokáig tartanak és nehezek.

Lemondás a gyerekkori álmokról. A valóság elfogadása a saját gyerekkori álmaink egy részéről való lemondással jár, és azzal, hogy mást valósítsunk meg; azt, amit a valóság ránk kényszerít. Aki arról álmodott, hogy biciklibajnok lesz, meg kell elégedjen azzal az örömmel, amit egy vasárnap délutáni biciklizés okoz.

Végezetül a hívőnek le kell mondania Isten gyerekkori ideális képéről, arról a képről, amelyet korlátait észelve, azok ellentétéként épített fel. A gyermek, aki fájdalmasan ráébred hiányosságaira, korlátaira, arra, hogy nem mindenható, nagy, mindenható és végtelen Istenről álmodik, és szeretné megtapasztalni, hogy egyszerű hívására közbeavatkozik. Most rájön, hogy ez nem így történik.

Kiábrándító Jézus Krisztus Istenének felfedezése, aki szegénységével gazdagít minket, és akinek mindenhatósága a szeretet teljes gyengesége. Talán éppen emiatt eshet meg, hogy nem vagyunk elég figyelmesek, hogy támogassuk ezt a lemondási és elszakadási munkát, gyakran a mi katekizmusunk oly kevésbé felel meg a serdülőkorunknak. Ahhoz, hogy felépítsük saját serdülőkorunkat, meg kell tudnunk valósítani ezt az elszakadási folyamatot, mely minden, csak nem könnyű.

A kényelmetlenségek időszaka

A fiziológiai és pszichológiai szempontok fontos szerepet kapnak a serdülőkor alatt, de nem szabad elfelejteni a szociális feltételeket sem. Ugyanis a serdülőt az „átmenetiség” jellemzi. A serdülő fiziológiailag felnőtt ugyan, de társadalmilag továbbra is gyerekként tartják számon. Ez is megnehezíti a serdülőkor megélését. Nem annyira fiziológiai, mint társadalmi átmenetről van szó. Nem csak egy hétig tart, mint néhány afrikai társadalomban, ahol ekkor érkezik el a felavatás pillanata. A mi fejlett társadalmunkban ez az időszak kitolódik. Egyre gyorsabb ugyanis a belépés a serdülőkorba: két évtized leforgása alatt egy évvel csökkent a kiskamaszok átlagos kora. Ma nem ritka látvány a már serdülő tizenegy éves lány, vagy tizenkét éves fiú. Ellenben a következménye - amely az érintettet a felnőtt állapotba segítené - rendszerint bizonytalan, a mára megszokottá vált átmeneti szertartások hiánya miatt, melyek megerősíthetnék (késleltetett, vagy elmaradó házasság; késői kezdet a hivatás területén; általános nehézség a munkában...). Vannak, akik egyenesen „végtelen serdülőkorról” beszélnek! Gyakorlatilag a serdülés ideje jelentékeny mértékben meghosszabbodik. Gyakran huszonöt éves koron túl is folytatják tanulmányaikat, szakmai képzésüket, s ez elkerülhetetlenül létrehoz egyfajta kényelmetlenséget. A mai serdülő drámája, hogy bár egyre korábban lesz felnőtt fiziológiai téren, de társadalmilag egyre inkább gyerekként tartják, hiszen az anyagi függetlenséget nem éri el. Ily módon a serdülőkor különösképpen kényelmetlen időszakká válik: kényelmetlenül érzi magát a bőrében (a leggyakoribb betegség, amitől szenvednek a fiatalok, bőrgyógyászati probléma), kényelmetlenül érinti társadalmi hovatartozása (a fogyasztói társadalom reklámja által állandóan ösztönzött serdülőnek a mai valós társadalomban semmilyen hatalma nincs).

Nehezen megélhető serdülőkor

A serdülőkor meghosszabbodásának következményei jelentősek a fiatalok viselkedésére. Személy szerint nem hiszem, hogy a mai kamaszok nehezebben kezelhetőek a tegnapiaknál. Kétkedem azokban az alkalmi tanári értekezésekben, hogy a színvonal folyamatosan csökken. (Ugyanezt mondogatták századunk elején is, vizsgadolgozatok alapján; ha a színvonal azóta folyamatosan csökkenne, megkérdezhetnénk, hogyan magyarázzák mégis a lenyűgöző tudományos fejlődést, aminek tanúi vagyunk). Nem hiszek a nevelők örökös panaszában sem, mely szerint: „A serdülők egyre nehezebben kezelhetőek.” Azt gondolom, hogy a valóságban, amikor összevetik a múltat a jelennel, soha nem a tegnapi és mai valósággal teszik ezt, hanem a fiataloktól átélteket hasonlítják össze a felnőttkori csalódásokkal. Állandó kísértés, hogy amikor egy kapcsolat nehézkes, a másikra hárítjuk a felelősséget a rossz működésért. Elkerülhetetlen következmény, hogy a serdülőket egyre problémásabbaknak találják. Ne feledjük, hogy a valóságban soha nem a velünk szemközt álló serdülő a nehezen kezelhető, még akkor sem, ha viselkedése érthetetlennek, vagy egyenesen elviselhetetlennek tűnik nekünk, hanem a kapcsolat, amit sikerül, vagy nem sikerül vele kialakítanunk. Vajon, ha megkérdeznénk őket, nem ítélnék-e ők is „nehezen kezelhetőnek” a felnőtteket?

(Folyt. köv.)

Jean-Marie Petitclerc

Vasárnapi jegyzet

Csak újjászületés van

„Él az életnek vezére. Ki meghalt, uralkodik örök diadallal.” XI. századi költő hirdeti ekként az élet győzelmét a húsvét fényében. Meghalni és újjászületni. Vallások titok-mélyén hányszor találkozhatunk ezekkel a fogalmakkal. Végső fogalmak, mint Liszt Ferenc, a zeneköltő egyik leghíresebb művének, a Les preludes-nek címe alá írta: „Mi más az élet, mint előjátékok hosszú sorozata, amelynek első akkordját a halál adja meg.” Kérdezhetnénk: miért nem az utolsó akkordját? Mert a zeneszerző is annak a reményében szemlélte az életet, mely az újjászületést hirdeti, a halál utáni élet kezdetét.

Joggal panaszkodnak manapság írók, költők, bölcselők amiatt, hogy az ember kezdi elveszíteni önmagát, emberi értékeit, tájékozódó képességét a tengernyi zűrzavarban, és csak ritkán remél kilátást, és az újjászületést is anyagi nyereség függvényévé teszi: nehezebb körülményekből jobb helyzetbe kerülni, ez a valódi újjászületés, levetni a napi gondok gúnyját és fenséges palástba burkolózni – ez a tökéletes változás. Talán eszébe sem jut, hogy az újjászületés azzal kezdődik, ha valaki rendet próbál teremteni önmaga káoszában. Ehhez sem elég a pénz, a jobb lét, a külső igények megvalósulása, ehhez valami egész másra van szükség: önmagam ismerésére, az áldozat fogalmának megértésére, gyakorlására, arra a benső intelligenciára, amely nem iskolai végzettség függvénye. Láthatunk kiváló elméket, akik hitvány jelleműek, és vannak szerényebb képességűek, akik csodálatos emberi tartással vívják napi harcaikat.

Az újjászületéshez jellem, irgalom és szeretet kell: példa, amilyen a kereszténység Krisztusáé. Mondhatjuk: hittel könnyebb kilábolni bukások gödreiből? Csak hittel lehet, azzal az abszurdnak tűnő meggyőződéssel, hogy tulajdonképpen csak újjászületés van, halál pedig nincs. Az újjászületés a lélek fiatalosága 80-90 éves korban is, frissesség a lehetséges szolgálatra – másokért, szóval, tettel, s a folytonos önmagunkba tekintés, hogy valamiként a kiküzdött harmónia megmaradjon bennünk. A legkisebb győzelem is a gondok fölött lehet újjászületés, ha valaki fölismeri, nem csupán nagyszabású tervek vannak a világon, hanem egészen kicsik is, melyekért sokszor szívósabban kell csatázni, s a nyertest ilyenkor ugyanaz az öröm töltheti el, mint amikor nagy tét győztese. Az újjászületések kis örömeiből eredhetnek, lélek-könnyebbégekből nap mint nap, hiszen – kimondhatatlanul is – mindig arra a szabadságra vágyunk, amelynek Isten a magvetője.

Elgondolkodtat a középkori legenda, amely a húsvéti győzelem keresztény jelét: a keresztfát földbe ülteti. Vagyis azt jelzi, az ember szegekkel átütve függ tér és idő keresztjén, a valóság földjén, de képes harmadnapra feltörni a sír sötét zárát s újjászületni, ha úgy gondolkodik, ahogyan az egyik XX. századi költő, Rónay György:

*Mit tartozik rám a kívül levők
fölött ítélni, amikor hatalmam
még ahhoz sem elég, hogy önmagamban
rendet teremtek, ha nem ad erőt,
aki magában győzte meg előbb
gyöngeségünket, így tárva föl abban,
ami romlandó, a romolhatatlan
ígéretet? s talán a szenvedők
azért szenvednek, hogy váddal tetézzék
nem hogy megosszák a más szenvedését?
s gyógyítják-e ápolás helyett
méregként marva tovább a sebet?
Ne feledd el: ahogy te itt lenn,
úgy lesz hozzád is irgalmas az Isten.*

† Tóth Sándor

hírek információk

Kétmillió forinttal támogatja a koronavírus járvány miatt nehéz helyzetbe került hátrányos helyzetű családokat, idős rászorulókat, valamint a fogyatékossgal élő gyermekeket a Szeged-Csanád GA NB II-es labdarúgócsapata. A klub játékosai, edzői és a vezetőség tagjai jövedelmük egy részét ajánlották fel a nehézséggel küzdők megsegítésére. Egymillió forintot a szegedi GEMMA Központnak adományoztak, hogy az iskola fertőtlenítő- és tisztítószereket vásároljon, további egymillió forinttal pedig a Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitást támogatják, mely összeget tartós élelmiszerek vásárlására és védőfelszerelések beszerzésére fordítják.

A zombói Gyuris Kertészet az elmúlt hetekben és Húsvétra készülve több tízezer szál virágot adományozott a Szeged-Csanádi Egyházmegye templomainak, melyek a sajátos körülmények ellenére is díszessé tették a templomok liturgikus terét az ünnepekre.

Arcmaszkokkal segíti a koronavírus-járvány elleni védekezésben a szegedi és Szeged környéki idősothonok lakóit és betegápolóit a Szent-Györgyi Albert Rotary Club, valamint a Szeged Első Lions Club. A két jótékonyági szervezet 1080 db mosható védőmaszkot adományoz hét, idős beteget gondozó intézménynek, köztük a Szeged-Csanádi Egyházmegye Bálint Sándor Egyházmegyei Szeretetszolgálatnak. A maszkokat a szegedi székhelyű divatcég, a Szeged Bolero Kft. ajánlotta fel.

Hat karitatív szervezet - a Katolikus Karitás, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, a Magyar Vöröskereszt, a Magyar Ökumenikus Segélyszervezet, a Magyar Református Szeretetszolgálat és a Baptista Szeretetszolgálat - részvételével megalakult a Nemzeti Humanitárius Koordinációs Tanács. A szervezet a Koronavírus-járvány Elleni Védekezésért Felelős Operatív Törzssel, illetve annak akciócsoportjával együttműködésben dolgozik Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára irányításával. A tanács feladata a mostani, rendkívüli helyzetben a koordinált segítségnyújtás, hiszen így sokkal hatékonyabban tudják eljuttatni az eszközöket oda, ahol leginkább szükség van rá.

Eddig minden karitatív szervezet saját adományvonalat működtetett, az így befolyt összeggel pedig az általuk fontosnak tartott kezdeményezéseket támogatták. A 1357-es adományvonal már a dunai árvíz idején is sikerrel működött. Az erre érkező hívások és SMS-ek most a járvány elleni küzdelmet segítik. Ugyanígy, a hozzá kapcsolódó számlaszámára érkező adományokat szintén erre fordítják. A személyes találkozások kerülése miatt most nincs lehetőség arra, hogy a megszokott módon tartós élelmiszert vagy ruhát ajánljanak fel az adományozók, így most pénzbeli adománnyal segíthetnek. A Nemzeti Összefogás Vonala az 1357-es szám hívható, számlaszáma: 11711711-22222222.

Húsvétvasárnap a 10 órakor kezdődő ünnepi szentmisét a Dómból Kiss-Rigó László püspök celebrálja a Székesegyház és a Szeminárium lelkipásztoraival, melyet az egyházmegye honlapján élőben közvetít (szeged-csanad.hu/mise).

A szegedi Szent Gellért Szeminárium kápolnájából Húsvét hétfőtől hétköznapokon 18 órától, vasárnapokon 10 órától közvetít élőben szentmisét az egyházmegye, mely szintén a fenti webcímen érhető el.

Az Egyetemi Lelkészség Facebook oldalán a megszokott időben, vasárnaponként este 8 órától követhető online szentmise a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség kápolnájából.

A járványveszély miatt és a hozzátartozók egészségének megőrzése érdekében a Szegedi Dóm Látogatóközpont urnatemetője kizárólag szombaton és vasárnap látogatható 9 és 17 óra között. Az urnatemető a Dömötör-torony melletti lépcsőn keresztül közelíthető meg.

Hamarosan látható a mórakalmi televízióban a Farizeus halála című VI. újszegedi passiójáték, melynek előadását eredetileg április 12-én este tartották volna a Bálint Sándor Művelődési Házban (Temesvári krt. 42.). A Liget Társulat előadásának forgatókönyvét Keszérű György írta, rendezője Kaj Ádám. Az esemény fővédnöke Thorday Attila, az Árpád-házi Szent Erzsébet templom plébánosa. A zárt templomban, közönség nélkül felvett előadást április hónapban mutatja be a Móra-Net Televízió. A műsor pontos időpontjáról később tájékoztatjuk a Toronyírány hetilap olvasóit.

Ferenc pápa üzenete a XXXV. Ifjúsági Világnapra (2.)

„Ifjú, mondom neked: kelj föl!” (vö. Lk 7,14)

Most nézzük meg az ideai témánkat: Ifjú, mondom neked: kelj föl! (vö. Lk 7,14). Már idéztem az evangélium e versét a Christus vivitben: „Ha eltékoztad a belső erőt, az álmokat, a lelkesedést, a reményt és a nagylelkűséget, Jézus úgy jelenik meg előtted, mint az özvegyasszony halott fia előtt, és a Föltámadott minden erejével szól hozzád az Úr: »Ifjú, mondom neked: kelj föl!« (Christus vivit, 20).

Az idézett szakasz elmondja nekünk, hogy amikor Jézus megérkezik Galileába, Naim városába, egy temetési menettel találkozik, amely egy fiatal embert, egy özvegy édesanya egyetlen fiát kíséri a temetésére. Jézus, akit megérint ennek az asszonynak a kínzó fájdalma, végbeviszi a csodát, fiának feltámasztását. A csodát azonban egy sor tett és mozdulat előzi meg: „Amikor az Úr meglátta, megesett rajta a szíve és megszólította: »Ne sírj!«. Aztán odalépett a koporsóhoz, és amint megálltak, akik vitték...” (Lk 7,13-14). Álljunk meg és mélyedjünk el az Úr ezen gesztusaiban és szavaiban.

Meglátni a szenvedést és a halált

Jézus figyelemmel tekint e temetési menetre és nem engedi elvonni a figyelmét róla. A tömegben meglátja egy asszony arcát, aki rendkívüli módon szenved. Pillantása megteremti azt a találkozást, amely az új élet forrásává válik. Ehhez nincs szükség sok beszédre.

És mi a helyzet az én tekintetemmel? Figyelmes vagy inkább olyan, mint amikor gyorsan böngészem a telefonomon a fotók ezreit vagy a közösségi médiában található profilokat? Milyen gyakran fordul elő velünk manapság, hogy események szemtanúi vagyunk anélkül, hogy közvetlenül részesükké váljunk! Sokszor az az első reakciónk, hogy mobiltelefonunkkal megörökítsük a jelenetet, és közben talán el is felejtünk a résztvevők szemébe nézni.

Magunk körül, de néha magunkban is a halál valóságával találkozunk: fizikailag, lelkileg, érzelmileg, társadalmilag. Tisztában vagyunk-e ezzel vagy egyszerűen tényként elfogadjuk? Tehetünk-e valamit azért, hogy visszahozzuk őket az életbe?

Kortársaitok számos rossz élményére gondolok. Vannak köztük olyanok, akik egy pillanatnyi élményért mindent kockára tesznek és extrém akciókkal veszélyeztetik az életüket. Más fiatalok azonban „halottak”, mert elvesztették a reményt. Egy fiatal leány azt mondta nekem egyszer: „látom a barátaimon, hogy elveszítették a vágyat, hogy bármiért is küzdjenek, a bátorságot, hogy felálljanak”. Sajnos a depresszió a fiatalok körében is egyre gyakoribb, ami bizonyos esetekben öngyilkossági kísérletekhez is vezethet. Olyan sok helyzetet látunk, amelyben az apátia uralkodik, amelyben az ember elvesz a félelem és a bűntudat mélységében! Milyen sok fiatal sír anélkül, hogy bárki meghallaná lelke sikolyát! És gyakran azoknak a szórakozott és közömbös pillantása veszi körül őket, akik távol tartják magukat és inkább élvezik a saját happy hour-jukat.

(Folyt. köv.)

Kegyelemteljes, áldott húsvéti ünnepeket kíván a Toronyírány szerkesztő sége valamennyi kedves olvasónak!

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, † Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.